

Με την έκδοση αυτή ο συγγραφέας συνεχίζει (μετά τους **Φρουρούς της συκαμινιάς**, του 2011) να βγάζει στην επιφάνεια μνήμες απλών ανθρώπων φερμένες απ' τον μεγάλο πόλεμο μέχρι και σήμερα. Υπάρχει κάμποσος χρωματισμός... λογοτεχνική αδειά. Η φαντασία όμως του γράφοντος λειτούργησε λειψά εδώ, δεν χρειάστηκε εξάλλου.

Προβάλλονται κύρια ιστορίες που συμβαίνουν στον καθένα, γλαφυρά δοσμένες και κάμποσες απίστευτες... από κείνες που αποκαλούμε ηρωικές. Η οργή για το διαχρονικό άδικο πάντως κυριαρχεί στα γραφόμενα για τους αίτιους, με το έγκλημα που τις συνέπειές του βιώνει ο λαός μας μα... και άλλοι λαοί.

Το περιεχόμενο του τρίτου μέρους παρατίθεται όπως καταγράφηκε τη δεκαετία του '90 σε συζητήσεις με μια γυναίκα, απλή, που 'ζησε μέχρι το τέλος του περασμένου αιώνα με τη σοφία και την κουλτούρα της γενιάς της. Μέσα απ' αυτές ανακαλύπτει κανείς (εκτός των... γεύσεων) κάποια ήθη, αλλά και μια πλευρά του καθημερινού αγώνα, κυρίως των Μανάδων... τουλάχιστον όσων έζησαν σε χωριό.

Η συγγνώμη που ζήτηγε ο Κακαράς από τον επερχόμενο τότε εγγονό του με τους Φρουρούς της συκαμινιάς, επαναλαμβάνεται σήμερα και προς τον δεύτερο. Γιατί δεν βρήκαν τον κόσμο καλύτερο απ' ότι η γενιά του τον πρωτογνώρισε. Και τους αφιερώνει το βιβλίο τούτο, χωρίς να κρύβει την πικρία του γιατί, ναι μεν το σύστημα, ο καπιταλισμός κλπ φταίνε, αλλά κι ο ίδιος κι η γενιά του κάπου επαναπαύθηκαν.